

АСО ЧАЩИ

Роуз



Ако удариш някого по тила достатъчно силно, е възможно очните му ябълки да изскочат от лицето.

Или поне така четох някъде. За това си мисля и размесвам тестето си с таро карти, докато наблюдавам как съмнително изглеждащият задник излива алкохол от джобна манерка в газираната си напитка и отпива дълга глътка. Забърсва брадичката си с ръкава на карираната си риза. Следва оригване, след което навира половината хотдог в устата на грозната си мутра и отпива отново.

Бих могла да шибна голямата му яйцевидна тиква толкова силно, че зъркелите му да изскочат от главата.

А жената, която седи пред мен? Съмнявам се, че би имала някакви възражения.

Потискам мрачната си усмивка и се надявам да не забележи коварния блясък в очите ми. Въпреки убийствената енергия, която вероятно излъчвам, и суматоката на цирк „Силверия“ отвъд откренатата завеса на шатра-

та ми за гледане на таро, цялото ѝ внимание остава концентрирано върху картите, които разбърквам. В очите ѝ няма никаква светлина, а около едното има избледняваща синина.

Кръвта кипва във вените ми, но си налагам да не поглеждам отново към мъжа. *Нейния* мъж.

Когато най-сетне вдига очи от повтарящото се движение на ръцете ми и започва да се върти на стола си в опит да види къде е, рязко спирам с размесването на тестето и го стоварвам на масата. Тя се стряска повече, отколкото е нормално – точно както предполагах, че ще е. Точно както се надявах да не бъде.

– Извинявай – казвам и го мисля. Поглежда ме със страх в очите. *Истински* страх. Но ми се усмихва вяло. – Как се казваш?

– Луси.

– Добре, Луси. Няма да те питам какъв е въпросът ти. Но искам да си мислиш за него.

Луси кима. Обръщам първата карта. Вече знам коя ще е. Ръбчетата са износени от употреба, а изображението е избледняло от времето.

– Асо чаши – казвам, слагам картата на масата и я побутвам към нея. – Символизира вътрешния ти глас. Какво ти казва той? Какво искаш?

Има само един отговор, който се надявам да ми даде: *да разперя криле и да избягам.*

Но тя не го произнася.

– Не знам – казва, а гласът ѝ е по-тих от шепот.

Разочарованието се забива като трън под кожата ми, докато тя кърши пръсти на масата – златната ѝ халка е съвсем обикновена, надраскана и безлична. – Мат иска

да купи още един парцел, който да обработва догодина, но на мен ми се ще да отделим малко пари за децата. Сигурно би било хубаво да се махнем от Небраска за седмица, да заведа децата при майка ми, без да се тревожа за цените на бензина. Нещо такова ли имаш предвид?...

– Може би – свивам рамене и вземам тестето, разбърквайки го отново. Този път няма да го нагласям така, че Асо то чаши да е най-отгоре. Ще ѝ кажа онова, което има нужда да чуе. – Важното е какво означава за *теб*. Хайде да започнем отначало, а ти мисли за това.

Гледам на Луси. Седмица чаши. Паж чаши. Двойка жезли. Знаци за промяна, че ако е готова да повярва и да го приеме, може да избере друго бъдеще. Не съм сигурна дали е достатъчно отворена дори да приеме послание от картите ми. Едва бях завършила гледането, когато трите ѝ деца се втурват в шатрата ми – две момиченца и момче, лицата им са лепкави от захар и омазани. Говорят един през друг и всеки се опитва първи да ѝ разкаже за въртележките, игрите или предстоящите изпълнения. *Имат клоуни, мамо! Мамо, видя ли огнедишача? Имаше една игра, където можеш да спечелиш плюшена играчка, мамо, ела да видиш. Мамо, мамо, мамо...*

– Деца – прекъсва ги груб глас от входа на шатрата. Клъощавите им телца застихват и се вцепеняват от острия му тон. Срещу мен очите на Луси се разширяват. Не позволява да задържа погледа ѝ, но все пак го виждам. Мътния отпечатък от хроничен ужас в очите ѝ. Вдигам поглед към мъжа на прага ми, стиснал в една ръка долятото с алкохол безалкохолно и куп билетчета за атракциите в другата. – Ето, вземете това. Чакайте майка си пред голямата шатра след час за шоуто.

Най-голямото дете, момчето, посяга за билетите и ги притиска към гърдите си, като че ли може да му ги отнемат точно толкова лесно, колкото са му ги дали.

– Благодаря, тате.

Децата се изнизват покрай баща си, който стои, без да помръдва, на прага на шатрата. Гледа как изчезват в тълпата, преди да насочи вниманието си към нас. Взира се в жена си с кървясал поглед, изпива пластмасовата чаша на екс и я хвърля на пода.

– Да вървим.

Луси кума и се изправя. Оставя двайсет долара на масата с усмивка, готова да се пропука всеки миг, и прошенва някакви благодарности. Бих се радвала да ѝ гледам безплатно, но познавам мъжете като нейния. Те са избухливи. Готови да стиснат гърлото на жена си за най-малкото нещо, което им се стори като съжаление или милостиня. Отдавна се научих да стоя на разстояние и просто да осигурявам услугата – дори ако той ѝ се развика по-късно заради това, че е похарчила пари за нещо толкова френолно като послание от Вселената.

Луси излиза от шатрата. Съпругът ѝ я наблюдава как се отдалечава.

А после се обръща към мен.

– Не бива да ѝ мътиш главата с неленици – изсумтява той. – Вече е достатъчно размътена.

Събирам картите и ги разбърквам. Сърцето ми задира в костите с всеки бесен удар, но движенията ми остават плавни, а поведението ми – спокойно.

– Да разбирам, че не искаш да ти гледам?

– Какво ѝ каза?

Мъжът прекрачва в шатрата ми и се надвесва над масата със заплашителен поглед. Облягам се на назад. Разбъркването на тестето бавно замира. Вторачваме се един в друг.

– Същите тънотии, които казвам на всеки, който дойде – лъжа аз. – Следвай мечтите си. Вярвай на сърцето си. В бъдеще те очакват хубави неща.

– За това си права. – Мрачна усмивка разпъва тъгълчетата на устните му, когато грабва гвайсетащата от масата и целенасочено я сгъва пред очите ми. – Наистина ме очакват хубави неща в бъдещето.

С кимване на главата прибира банкнотата в джоба и си тръгва, отправяйки се към най-близкия щанд за напитки, където го чака едно от също толкова съмнителните му приятелчета. Зяпам след него, докато найсетне не затварям очи, за да го прогоня от мислите си и отново да концентрирам енергията си в разбъркването на картите. Посягам към селенита² си, за да прочистя тестето и да прекъсна връзката помежду ни, но мислите ми продължават да се връщат към Луси. Споменът за моравия ореол около окото ѝ се завръща, независимо че се опитвам да го отблъсна. Погледът ѝ, изпълнен с безизходица, сякаш ме преследва. Виждам я съм го толкова много пъти. В лицата на жени, които са изтеглили Асото чаши. В майка ми. В огледалото.

Поемам си дълбоко дъх. Тегля първата карта, задавайки въпроса си наум.

² Селенит – кристална разновидност на минерала гипс, най-често е прозрачен или безцветен. В езотеричните среди се смята, че селенитът има лечебни способности и може да бъде използван за премахване на енергийни блокажи и за прочистване. – Б. пр.

Луси не помоли за помощ. Но се нуждае от такава. Как трябва да постъпя?

Обръщам първата карта и отварям очи.

Кулата. Разруха. Внезапна промяна.

Накланям глава и тегля още една.

Двойка жезли. Имаш възможности, ако си готов да се отправиш отвъд стените на замъка си. Почвата там може да каменуста, ала купи от живот. Рискувай. Опитай нещо ново. Смислен живот, изграден от избори.

– Хмммм. Май виждам накъде отиваме и не това попитам.

Рицар чаши. Появата на романтичната любов.

– *Престани*. Въпросът ми беше дали да смачкам черепа на оня чвор. Не дали ще се влюбя, или някаква такава тъпотия. Отговори на истинския ми въпрос.

Отново разбърквам картите и – с въпроса си наум – изтеглям първата карта.

Кулата.

– Мамичката му, бабче. Спри се.

Поемам си дълбоко дъх, докато човъркам ръбчето на картата и оглеждам панаура през вратата на шатрата ми. Наистина трябва да се омитам от тук. Да забравя размяната на реплики. Да се преоблека и да се подготвя за номера ми в голямата шатра. Няма място за грешки, когато профучавам през Сферата на смъртта на мотоциклет заедно с още двама изпълнители и трябва да съм концентрирана. Но съпругът на Луси все още е в полезрението ми. Тогава Базил минава край шатрата ми – знакът, който чаках.

– Баз – провиквам се и тийнейджърът спира на място. Кльощавите му крайници са загорели и омазани с грес. – Ела тук.

Очите му буквално светват. Устните му се разтягат в усмивка, от която липсват няколко зъба.

– Ще ти струва скъпо.

– Дори не съм ти казала какво искам.

– Въпреки това ще ти струва скъпо.

Завъртам очи, а Баз се хили, докато влиза в шатрата ми с цялата напереност на типичен петнайсетгодишен. Кимвам към панаира. Той проследява погледа ми.

– Онзи тип с карираната риза до будката за храна.

– Оня, дето главата му прилича на яйце ли?

– Да. Трябва ми информация за него. Само шофьорската книжа. И двайсетачка, ако има нещо в портмонето му.

Вниманието на Баз се насочва към ръцете ми, когато прибирам Кулата обратно в тестето.

– Аз не съм крадец. Аз съм *магьосник* – казва той, размахва ръце и в дланта му се появява цвете. – Крада единствено сърца.

Подбелвам очи, а Баз се ухилва и ми подава цветето.

– Знам, че не си крадец. Но Яйцеглавеца е. Току-що сви двайсетачка от мен и искам да я дадеш на жена му ей там. Блондинката със синята блуза – посочвам с глава Луси, която си проправя път край щандовете. – Тя и трите ѝ деца ще бъдат в голямата шатра по време на шоуто. Искам да оставиш парите на нея, а шофьорската книжка да дадеш на мен.

Баз се обръща към мен с присвити очи.

– Каквото и да си намислила, мога да ти помогна, нали знаеш.

– Вече ми помагаш – като ми осигуриш шофьорската му книжка.